

„Přijdeš na můj křest?“

Rebecca Hoggová a
Eric B. Murdock

(Podle skutečné události)

„Nižádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných.“ (1. Timoteovi 4:12.)

Oliver se nemohl dočkat, než uplyne další týden. Příští týden měl nastat ten velký den, na který čeká už od té doby, kdy mu byly čtyři roky. Dá se pokřtít.

Oliver se na křest tolik těšil, že se mu to chtělo rozhlásit ze samého vrcholku střechy, aby to slyšela celá Anglie! Nemohl se dočkat, až to ve škole řekne svému kamarádovi Dylanovi.

„Nemůžu tomu uvěřit! Den, kdy se dám *konečně* pokřtít, už je skoro tady,“ řekl Oliver. „Bude to super!“

„Myslel jsem, že se křtí jen miminka.“ Dylan se tvářil zmateně.

„V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů musí být dětem alespoň osm let, aby se mohly dát pokřtít,“ řekl Oliver. „To je ta moje církev.“

Oliverovi se to chtělo rozhlásit ze samého vrcholku střechy, aby to slyšela celá Anglie!

„To je fajn,“ odpověděl Dylan.

Olivera náhle něco napadlo. „Chceš mi přijít na křest?“ „Jasně,“ řekl Dylan. „Ale nejdřív se musím zeptat rodičů.“

„Dobře.“

Oliver měl radost, že by mu Dylan mohl přijít na křest. A v souvislosti s tím dostal další nápad. „Nechci se podělit o svůj křest jen s *jedním* kamarádem. Chci pozvat tolik lidí, kolik jen budu moci!“ Oliver pospíchal domů a řekl o svém plánu mamince.

O postní neděli před svým křtem začal Oliver svůj plán uskutečňovat. Podělil se o své svědectví u řečnického pultu a pak řekl: „Příští sobotu mám křest a chtěl bych, abyste všichni přišli! Pozvete prosím každého, koho znáte a kdo není členem Církve nebo nechodí na shromáždění, aby se přišel na můj křest podívat?“ Cítil se jako misionář. Ten pocit se mu moc líbil!

Během celého příštího týdne zval Oliver své přátele, členy rodiny a učitele na svůj křest.

„Budu mít velkou radost, když budete moci přijít,“ říkal jim.

Jak se sobota blížila, začal Oliver přemýšlet, kolik lidí nakonec opravdu přijde. Co když budou mít všichni moc práce nebo nebudou chtít přijít?

Krátce se pomodlil o to, aby přišlo alespoň několik lidí z těch, které pozval. Pak si přestal dělat starosti

s tím, kdo asi přijde. Věděl, že i jen tím, že je pozval, udělal dobrý skutek. A navíc to nejdůležitější, pokud jde o zmíněný den, bylo dát se pokřtít.

Když Oliver v den svého křtu dorazil na místo, sotva věřil svým očím. Přišla ho podpořit spousta jeho přátel. Dokonce zahlédl několik lidí, které neznal. Když vstoupil Dylan s rodiči, zamával jim.

Jakmile nastal čas dát se pokřtít, sestoupil Oliver do teplé vody. Tatínek ho vzal za ruku, jak si to nacvičili. Pak odříkal krátkou modlitbu křtu a ponořil Olivera do vody. Než si to Oliver stačil uvědomit, stál znovu na nohou – úplně mokrá a šťastný. Uvědomoval si, že se řídí Ježíšovým příkladem.

Oliverův tatínek a několik dalších mužů ho poté, co se převlékl do suchého oblečení, konfirmovali za člena Církve a udělili mu zvláštní požehnání, v němž ho vyzvali, aby přijal Ducha Svatého. Pak se Oliver zeptal, zda by se mohl podělit o své svědectví.

„Moc vám děkuji za to, že jste mě přišli podpořit v den, který je pro mě tak důležitý. Hodně to pro mě znamená,“ řekl Oliver. „Jsem vděčný, že jsem se mohl dát pokřtít, a věřím, že toto je Pánova Církev na zemi.“

Pak za Oliverem přicházeli jednotliví lidé, aby mu pogratulovali.

„Díky, že jsi mě pozval!“ řekl Dylan. „Měl jsem z toho dobrý pocit.“

„Všichni jsou tak laskaví!“ řekla Dylanova maminka. „Cítili jsme se tady moc příjemně.“

Toho večera se tatínek posadil na okraj Oliverovy postele. „Byl to úžasný den!“ řekl tatínek.

Oliver přikývl. „Jsem rád, že ho kamarádi mohli prožít se mnou.“ ●

Autoři žijí v Kentu v Anglii a v Utahu v USA.